

„ И нѣкоѣ лѣто потерпѣте.

„ Догдѣ въ правый не достигнемъ вѣзрастъ,

„ И тогда да сотворимъ съ радость

„ Отѣческо ваше желаніе,

„ Коѣ ѣка моѣ все щастіе. “

Тако никакъ нещеше Ілѣзій,

Да се жѣни, нитѣ ѡнъ помысли.

Но пакъ отѣцъ съ мати Іглаіда,

Ндѣха го ѣ дѣмаха всегда,

Да погдѣша отѣчески дѣмы,

Да поскоро оутѣшатсе ѡни.

Защѣ вѣше красна ѣмъ невѣста,

И ѣ рѣда царска ѣ не прѣста.

Пощѣ вѣде то Ілѣзій мѣдрый,

И бѣзъ воли крѣтко се покорн.

Невозмѣжно ѣ тѣшкомъ вѣше,

Да се отцѣ своему ѣ рече.

И ѣвѣща все то да ѣсполни,

Да покаже какъ ѣ сынъ покорный.

Но въ сердцѣ си ѡнъ тайно мыслеше,

Какъ да вѣга ѣ дома глѣдаше.

И да ѣде нѣгде въ чѣждѣ мѣсто,

Да нетлѣнно сохрани си дѣвство.

Тако дѣйде ѣ дѣнь оуречѣнный,

Въ кой-то вси се собраха знаѣмн.

По невѣста ѡни отѣдоха,

Съ Ілѣзіа въ цѣрковь привѣдоха.

Вѣначѣха ги чѣстнн Свѣтителн,